

VRAŽEDNÁ VŮNĚ

Joe Garcia

Splendidum družstvo

VRAŽEDNÁ VŮŇ

ZLOVĚSTNÁ VĚŠTBA

Copyright © Joe Garcia

Cover © Splendidum družstvo, 2026

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2026

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-411-0 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-412-7 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-413-4 (PDF)

Splendidum družstvo 2026

Obsah

VRAŽEDNÁ VŮŇ.....	1
I.....	4
II.....	7
III.....	9
IV.....	12
V.....	14
VI.....	17
VII.....	18
VIII.....	20
IX.....	24
X.....	26
XI.....	29
XII.....	31
XIII.....	36
ZLOVĚSTNÁ VĚŠTBA	
I.....	43
II.....	44
III.....	46
IV.....	53
V.....	56
VI.....	59
VII.....	62
VIII.....	65
IX.....	67
X.....	68
XI.....	69
EPILOG	70
DOPORUČUJEME	71

VRAŽEDNÁ VŮNĚ

I.

Vůně je paměť. Vůně přichází dřív než myšlenka. Dřív než strach. Dřív než rozhodnutí. Stačí jediný nádech a tělo už ví, co hlava teprve dohání.

Zastavil se uprostřed chodníku. Lidé ho míjeli, naráželi do něj rameny, nadávali, ale on je nevnímal. Svět se stáhl do úzkého kuželu, jehož hrot směřoval k nosu.

Ten parfém.

Nebyl silný. Nebyl vtíravý. A přesto ho zasáhl s přesností chirurga, který ví, kam říznout. Sladký, těžký, s podtónem něčeho květového, co mělo působit nevinně, ale nikdy nebylo.

‘Zase ty,’ pomyslel si. ‘Zase ses vrátila.’

Žaludek se mu sevřel. Nevlnost nebyla prudká, spíš známá. Jako stará bolest, která se hlásí o slovo, když se změní počasí. Rozhlédl se. Hledal zdroj. Ne ženu — vůni. Nositel. Tělo, které si dovolilo nést něco, co mu nepatřilo.

Navíc se mu vrátila strašná vzpomínka. Matka prostitutka, co mohl asi tak v noci s ní v malém polorozbořeném domku zažívat. Domek byl tak malý, že chlapec slyšel všechno – vrzání matrace, šustění oblečení

dopadajícího na podlahu, mokré zvuky, kterým ještě nerozuměl. Přitáhl si deku těsněji k sobě a poslouchal, jak se matčin dech zadrhává, a pak se zastavuje. Někdy se smála, tiše a falešně. Dnes večer ne.

Dveře se znovu rozlétly mnohem později – tentokrát ne jen jeden muž, ale čtyři, jejich hlasy se hlasitě překrývaly, když vklouzli dovnitř. Chlapec se ve své skrýši nehýbal, nedýchal, zatímco matčiny protesty se zostřily, a pak utlumily. Někdo přehodil lampu a v náhlé tmě uviděl ruce tam, kde neměly být, slyšel, jak se její zalapání po dechu změnilo v něco horšího.

Jeden muž s tlustými prsty a zpocený ji přitiskl tváří dolů na postel, zatímco druhý se se svým údem do ní s chrochtáním dostal. Chlapcovi se sevřel žaludek, když vykřikla – ne tak, jak to dělávala obvykle, ne tak, jak to vydávala, když předstírala. Tohle bylo syrové, bolestné. Třetí muž ji chytil za vlasy, trhl jí hlavu dozadu, aby se jí vtiskl do úst, její rty se příliš roztáhly. Čtvrtý se jen díval, svíral se v jedné ruce a druhou jí mačkal prsa tak silně, že ji způsobil modřiny.

Chlapec se chtěl odvrátit, ale matčiny oči se v tlumeném světle setkaly s jeho, širokými, vlhkými a prosebnými. Pak druhý muž pronikl do jejího konečníku, přitlačil silně a celé její tělo sebou trhlo, z hrdla se jí vydral bolestný zvuk. Ten v jejích ústech zasténal, boky se jí zadrhávaly, a chlapec viděl, jak se matčino hrdlo svírá, když se dusila jeho penisem. Nemohl pochopit, proč si tohle nechala líbit.

V pokoji to páchlo potem a alkoholem. Chlapec si neuvědomil, že se rozplakal, dokud mu na rty nedorazila slaná slzička. Jeden z mužů se zasmál – jemu, nebo jeho matce, nedokázal rozeznat – než jí plivl na záda a zabořil se ještě hlouběji. Prsty bolestně škrábala po prostěradle, ale nebojovala. Ne doopravdy. Ne tak, jak by si to kluk přál.

Rám postele narážel do zdi v rytmu bušení těch zhýralců. Chlapcova matka přestala vzlykat – dýchala přerývaně, prsty jí ochabovaly v

místech, kde svírala prostěradla. Jeden z mužů měl její dlouhé mastné vlasy omotané kolem pěsti a nyní, když do ní bušil, jí trhl hlavou dozadu, a muž s údem v jejích ústech zaječel: „Co děláš čuráku, ještě nejsem hotový.“

„Šak zbude i na tebe blbče, díru jsem ji ještě neroztrhal. Ha, ha, ha.“

Poté muž zasténal a chlapcova matka sebou trhla, když jí na břicho stříkla horká vlhkost. Ostatní se zasmáli a plácali muže po zádech. Chlapec měl zaťaté pěsti. Proč? Proč zrovna on to musí snášet?

Pak ji jeden z nich – ten s odštípnutým předním zubem – chytil za boky a převrátil na břicho. Nekladla odpor, tělo měla bezvládné, kolena od sebe odtrhla, než se jí vůbec dotkl. Chlapec viděl skvrnu krve na její vnitřní straně stehna, když ji poručili se postavit na všechny čtyři. Druhý muž do ní zezadu vrazil, s přerývaným dechem. Chlapcova matka vydala zvuk – tichý, ukousnutý – a muž s odštípnutým zubem se sklonil, aby jí něco zašeptal do ucha. Ramena se jí napjala.

Chlapcovy nehty roztrhly polštář pohovky. Mezi prsty mu prosakovala vatová výplň jako hnis z rány. Sledoval, jak mužova ruka pokrývala celá matčina záda, jak se jí prohýbala páteř, když do ní tlačil hlouběji. Sledoval, jak se jí obličej tiskl k matraci, ústa měla otevřená, řasy se jí třepotaly. Už nekřičela. To bylo horší. Jen tiše trpěla nesnesitelnou bolestí.

Teď to byly jen vlhké zvuky, vrzání postele, mužský smích jako štěrk v plechovce. A jeho matka, bolestně tichá.

Chlapec se stále díval dál.

Jeden z nich, ten, co předtím plácl matku po stehně, se skulil z postele a šátral po džínách. Z kapes se mu vysypaly mince, když si je vytahoval, matně se třpytily pod jedinou žárovkou visící ze stropu. Chlapec sledoval oblouk jedné z nich, jak se kutálela pod pohovku a

dopadla ke škvíře dveří, kde stál s bosýma nohama. Zachytil ji prsty u nohou.

Jeho matka se nepohnula. Ležela tam, kde ji nechali, s jednou nohou zkroucenou v úhlu, který chlapci připomínal ptáka se zlomeným křídlem, kterého kdysi viděl v uličce. Muž s odštípnutým zubem se otřel o okraj prostěradla, než si ho zastrčil do kalhot. Pak se na chlapce podíval, zahlédl ho ve škvíře dveří.

„Ten kluk na nás zírá,“ zamumlal a šťouchl do jednoho z ostatních.

„Ser na něho, ať se učí, ha, ha, ha.“

Všichni se teď oblékali, ramena volnější, smích hlasitější. Házeli drobáky na noční stolek se slovy: „Za víc to nestálo.“ Matka ležela a ani se nehnula.

Odešli.

Dveře za nimi cvakly. Chlapec čekal, až jejich kroky dozněly na chodbě, až budova přestane vibrovat jejich hlasy. Pak se zvedl z pohovky, minci stále svíral v dlani.

Když se matce podařilo sednout si na postel, zatajil se mu dech. Nedívala se na něj, jen zírala na zeď, kde se barva odlupovala v roztřepených pruzích. Chlapec natáhl ruku – pomalu, jako by se blížil k toulavému psovi.

Venku se ozval rachot z auta. Někde se roztříštilo sklo. Chlapec vylezl na postel za matkou, ale ona ho odehnala se slovy: „Co na mě čumíš? Co pořád na mě jen čumíš, ty malý šmejde.“

II.

Když byl malý, naučil se dýchat potichu. Ležel na úzké posteli, kolena přitažená k hrudi, a zadržoval dech pokaždé, když se otevřely dveře.

Matka se nikdy nesnažila být potichu. Neměla proč. Své dítě vnímala jako přítěž.

Málokdy přicházela v noci střízlivá a málokdy bez nějakého nadržného chlapa. Ten její smích. Ten hnusný smích. A pak ty nesnesitelné zvuky vycházející z postele. Jak byl malý, bál se o její život. A pak, když viděl, co se v posteli děje, začal svou mámu k smrti nenávidět. A ten odporný parfém cítil ještě dřív, než slyšel hlasy. Byl to signál. Znamení, že noc začíná. Tehdy ještě nevěděl, že vůně může být násilná. Že se může vnutit. Že může zůstat i poté, když všechno ostatní odejde.

Vůně si nevybírá, koho si najde. Neptá se, zda je vítaná. Vstupuje do těla tiše, bez svolení, a zůstává déle než slova. On to věděl. Věděl to už jako dítě.

Gardénie. Ten parfém byl sladký, těžký, přehnaný. Nesl v sobě cosi květového, ale přidušeného, jako by květina neměla dost vzduchu. Držel se v závěsech, v polštářích, v jeho vlasech. Držel se v noci.

Vůně byla první věc, kterou cítil, když se probudil. A poslední, než usnul. Dveře se nikdy nezavíraly potichu. Vždycky zazněl cinkot klíčů, pak cizí krok, cizí dech. Muži se střídali, ale vůně zůstávala.

Jeho matka si zakládala na tom, že voní pořád stejně. Říkala, že je to její značka. Že si ji zapamatují.

On si ho zapamatoval nejvíc.

Ležel schovaný pod dekou, počítal skvrny na stropě a dýchal mělce, aby tu vůni nemusel cítit tak silně. Ale nešlo to. Parfém byl všude. Byl jako svědek, který nikdy neodejde. Nikdo se ho neptal, jestli chce slyšet smích cizích mužů. Nikdo se ho neptal, jestli chce slyšet matčin hlas, který byl jiný než ve dne. Měkčí. Cizí.

Ráno matka otevřela okno, ale vůně neodešla. Jen se proměnila, smíchala se s chladem, s prachem z ulice.

„Jednou pochopíš,“ říkala.

On nechápal. Jen si ukládal. Každý nádech byl záznam.

Paměť není v hlavě. Paměť je v těle.

To zjistil později, když byl dospělý a někde na ulici ho náhle obklopila stejná vůně. Neviděl ženu, která ji nesla. Přesto se mu sevřel žaludek. Kolena zeslábla.

Ten parfém nebyl minulost. Byl přítomnost.

Od toho dne začal vnímat svět skrze nos. Lidé byli rozděleni ne podle tváří, ale podle pachů. A ten jeden pach byl jako otevřená rána.

Nenávist nepřichází náhle. Je tichá, vytrvalá. Vyrůstá jako plíseň.

Nenáviděl tu vůni. Nenáviděl všechno, co připomínala. Noci. Smích. Muže bez tváří. Když ucítil parfém, jeho myšlenky se zúžily. Svět se zmenšil na jediný bod. Na potřebu, aby to přestalo.

Nikdy si to nepojmenoval jako vraždu. V jeho hlavě to bylo spíš „ukončení“. Zastavení vůně.

III.

Bylo mu deset let.

Po škole se zastavil u starého parku, kde zahlédl svou spolužačku. Seděla na lavičce, nohy pokrčené, batoh položený vedle sebe. Čekala na matku, jako každý den. Ten lehký smích, který mu zněl cize, když si hrála s gumou na skákání, připomněl klidné odpoledne, které nikdy nezažil doma.

A pak přišla její matka.

Všechno se změnilo v okamžiku, kdy ji uviděl.

Ten parfém.

Stejný, který si pamatoval z noci, kdy dveře jeho domova nikdy nebyly zavřené. Těžký, sladký, dusivý. Tady a teď, na něčí jiné matce. Na někom, kdo mu nic neudělal.

Cítil ho okamžitě.

A s ním něco nového — zvláštní, nepřátelský impulz. Nutkání, které ho vyděsilo víc než cokoli, co kdy cítil. První záblesk té síly, která se později stala jeho světem.

Ale byl jenom dítě.

Příliš malé, příliš bezmocné, aby cokoli udělal. Srdce mu bušilo, ruce se třásly. Jediné, co mohl, bylo se plížit za nimi, když odcházely. Přimhouřené oči, tiché kroky, dech, který si držel, aby ho nepoznali. Když konečně zmizely za rohem, pocit v něm explodoval.

Nebyl to hněv jen tak. Nebyl to smutek jen tak. Byl to chaos. Vztek, touha, zoufalství a nenávist smíchané dohromady — vše zamotané v jednom těle, které ještě nevědělo, jak je ovládnout.

Utíkal do lesa, kde půda byla měkká a stromy husté. Zastavil se, zvedl ruce a křičel. Ne, že by doufal, že ho někdo uslyší. Ne, že by chtěl, aby mu někdo rozuměl. Ale chtěl uvolnit tlak. Když jeho hlas nestačil, rozšlapal hnízdo mravenců pod nohama.

S potěšením sledoval, jak se snaží zachránit své malé životy, zmateni a bezmocní, křičící v něčem, čemu nerozuměl. Byl to obraz, který v sobě přijal — že život může být zničen. Že síla, která nic neřekne, může rozhodnout o životě a smrti.

A pak si řekl tiše, skoro šeptem, pro sebe: „Já mám taky zničený život. Pošlapaný. Matka mi nedává lásku ani bezpečí.“

Bylo to poprvé, co pochopil, že nenávist a zoufalství mohou mít formu, kterou dokáže cítit každý den. A že někdy nejde o viníka venku — ale o viníka uvnitř.

Ten okamžik v lese se mu vryl do těla jako jizva, která nesvědí, ale připomíná, že tam je. Každý list, každá větev, každý zápach mokré půdy — všechno bylo spojeno s tím pocitem, s prvními impulzy, kterým nerozuměl a které ho vyděsily.

Byla to směsice, co se v něm mísila s nocí, kdy matka voněla tím odporným parfémem a přitom mu nedala nic. Ani lásku, ani bezpečí, jen řev, světlo lampy a cizí pachy v pokoji. Postupně si uvědomil, že vůně je něco víc než jen pach.

Je to signál.

Signál, který otevře něco, co v něm žije od narození. Nutkání. Touha po kontrole. Potřeba, aby něco, cokoli, odpovědělo na jeho vnitřní chaos. A ten chaos byl všude. V učebně, kde se spolužačka smála; na ulici, kde matka prošla kolem; ve snu, kde se mu všechno ztrácelo do mlhy.

Vůně byla jediný pevný bod. Konstanta, která mu připomínala, že existuje svět, který může cítit, ovlivnit a... někdy, přinejmenším v myšlenkách, zničit.

Všechno ostatní bylo nejisté. Jeho vlastní tělo. Emoce. Láska. Bezpečí. Ničeho se nedalo držet. Vůně však ano.

Stejně jako byl pevný pocit hněvu, když pozoroval mravence, jak se snaží zachránit své malé životy. Ten obraz mu připomněl vlastní bezmoc, vlastní zranění. A zároveň mu dal iluzi moci. Iluzi, že může ovládat alespoň jeden svět.

Postupem času se tato zkušenost stala pravidlem. Každá vůně, která ho naplnila vzpomínkou, byla testem. Každý náznak něčeho známého, sladkého, těžkého, byl výzvou: ovládnout impulz, nebo mu podlehnout. A on se učil — skrývat, analyzovat, identifikovat. Jako by jeho mysl byla laboratoř a vůně byly vzorky, které nikdy nemohly uniknout jeho pozornosti.